

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

14.09.2006. godina
Beograd

Uvp. II 253/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog, Zoje Popović, Jelene Ivanović i Nade Kljajević, članova veća, sa savetnikom suda Verom Marinković, kao zapisničarem, rešavajući po zahtevu AA, sada kao raseljeno lice u BB, za vanredno preispitivanje rešenja Okružnog suda u Peći U. br. 7/05 od 30.9.2005. godine, u predmetu starosna penzija, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 14.9.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rešenjem Okružnog suda u Peći odbacuje se tužba tužioca izjavljena protiv osporenog prvostepenog rešenja Republičkog fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje zaposlenih - Služba Direkcije u Prištini R. br. 2602/1924 od 11.4.2005. godine, a kojim osporenim rešenjem je privremeno obustavljena isplata starosne penzije sa danom 09.6.1999. godine.

U podnetom zahtevu podnosilac osporava zakonitost pobijanog rešenja Okružnog suda u Peći, navodeći da tužilac ne može da trpi štetne pravne posledice zbog pogrešno datog uputstva o pravnom leku u navedenom prvostepenom rešenju. Sa ostalih i razloga bliže navedenih u podnetom zahtevu, predlaže da sud zahtev uvaži i preinači rešenje Okružnog suda u Peći.

Ispitujući zakonitost pobijene sudske odluke u granicama zahteva za vanredno preispitivanje na osnovu čl. 48. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), te ocenom navoda zahteva i spisa predmeta, Vrhovni sud Srbije je našao da zahtev nije osnovan.

Prema obrazloženju pobijanog rešenja, Okružni sud u Peći je odlučio kao u dispozitivu istog sa razloga što je našao da je tužba nedozvoljena, s obzirom da se protiv prvostepenog rešenja od 11.4.2005. godine koje se tužbom osporava mogla po zakonu izjaviti žalba, pa kako prema nespornom ova uopšte nije bila izjavljena, to je sud svojim rešenjem primenom odredbe čl. 28. st. 4. Zakona tužbu odbacio.

Stoga je, i po oceni Vrhovnog suda Srbije, pravilno pobijanim rešenjem odlučio Okružni sud u Peći kada je u postupku u kome nije bilo povrede pravila postupka, odbacio kao nedopuštenu tužbu tužioca (ovde podnosioca zahteva). Ovo iz razloga što je odredbom čl. 99. st. 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službeni glasnik RS", br. 34/03 od 02.4.2003. godine) propisano da se protiv prvostepenog rešenja može izjaviti žalba organu određenom opštim aktom Fonda u roku od 15 dana od dana prijema rešenja, a tužilac prema nespornom istu uopšte nije bio izjavljivao pre podnošenja tužbe.

Kako podnosilac zahteva nije izjavio žalbu protiv rešenja R-2602/1924 od 11.4.2005. godine zbog pogrešne pravne pouke u tom prvostepenom rešenju (i propusta naznake u obrazloženju pobijanog rešenja suda), to je stranka u smislu odredbe čl. 200. st. 6. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ", br. 33/97 i 33/01) imala pravo da podnese žalbu protiv istog u zakonskom roku, s tim što je rok za žalbu imao teći od dana dostavljanja pobijanog rešenja Okružnog suda kojim je tužba odbačena, kao nedopuštena. Međutim, s obzirom da prema nespornom tužilac propustom navedenog suda nije bio o tome i posebno upozoren u obrazloženju tog rešenja i budući da zbog toga isti kao stranka ne može trpeti štetne posledice u pogledu zaštite i ostvarivanja svojih prava i pravnih interesa u upravnom postupku, to Vrhovni sud Srbije nalazi da se u konkretnom slučaju, saglasno osnovnom načelu zaštite prava građana i zaštite javnog interesa iz čl. 6. ZUP-a, taj rok za eventualno podnošenje navedene žalbe od strane istog ima računati tek od dana dostavljanja mu ove presude, ako isti kao stranka nije pre toga već bio podneo žalbu nadležnom organu.

Cenjani su i pomenuti navodi podnosioca zahteva da isti samo zbog pogrešne pravne pouke navedene na kraju osporenog rešenja od 11.4.2005. godine (u kojoj se konstatuje da se protiv tog rešenja može samo tužbom pokrenuti upravni spor kod navedenog suda u označenom roku) nije uopšte protiv istog izjavljivao žalbu veća samo tužbu kod označenog suda, pa Vrhovni sud Srbije s obzirom na pomenute razloge nalazi da su isti bez uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti pobijanog rešenja Okružnog suda. Međutim, pri tom, se ukazuje podnosiocu zahteva i da isti zbog navedenog propusta prvostepenog organa ne može snositi štetne posledice budući da je za takve slučajeve odredbom čl. 200. st. 6. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ", br. 33/97 i 31/01) izričito predviđeno da kada je protiv rešenja moguće izjaviti žalbu, a stranka je pogrešno

na osnovu kojih, navedeno presuđeno da nema je protiv rešenja moguće nijana žalba, a stranka je pogrešno upućena da protiv toga rešenja nema mesta žalbi ili da se protiv njega može pokrenuti upravni spor, rok za žalbu teče od dana dostavljanja rešenja suda kojim je tužba odbačena kao nedopuštena, ako stranka nije pre toga podnela žalbu nadležnom organu.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je ocenio da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu podnosioca zahteva, pa je na osnovu odredbe čl. 49. st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 14.9.2006. godine, Uvp.II 253/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija

Vera Marinković, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK